

Rauðr

Bijna onmerkbaar zijn de zintuigen verbonden: je kijkt met je lichaam, en voelt met je ogen.

De schrijver Bohumil Hrabal las de taal, proefde de woorden, nipte van de zinnen en zoog de gedachten op.

Mijn belangrijkste bron is de waarneming, de aanleiding tot vragen en ideeën.

En vooral het *niet weten*. Dat heeft alle mogelijkheden nog in zich, en levert vragen op naar relaties tussen vorm, betekenis en idee.

Zo is er in de relatie tussen tekst en beeld een zekere synchronie - wanneer je iets leest kun je het je voorstellen. Maar wanneer daaraan wordt gemorrelt komt je associatie op losse schroeven te staan. Hetzelfde geldt voor vorm en inhoud, die al of niet congruent kunnen zijn.

Zo zie ik zie beeld en taal als fenomeen, en gebruik kleur en klank ook als zodanig.

In pogingen om werk te maken waarin dat idee terug te vinden maakte ik een serie tekeningen waarin namen van kleuren geschreven waren in hun eigen kleur.

Vervolgens verzamelde ik de kleurnamen uit andere talen. Hoe vreemder de taal des te geheimzinniger waren de klanken - de congruentie verdween en de samenhang werd raadselachtig.

Zo gaan deze monochrome kleurvelden over kleur als fenomeen, en de namen en klanken over taal en betekenis.